

บททวนวรรณกรรม

2.1 การเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีต

การศึกษาการเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีตยังไม่มีผู้ใดได้ทำการศึกษา โดยละเอียดอย่างไรก็ตามมีผู้ทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาทั้งสองไว้บ้างดังนี้

2.1.1 เจลา ชัยรัตน์¹

เจลา ชัยรัตน์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยในคานวากบสัมพันธ์ เพื่อสำรวจจุดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาทั้งสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อภาษาหนึ่ง ได้รับการเรียนรู้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่ง การศึกษาเปรียบเทียบของโครงสร้างภาษาไทยและภาษาอังกฤษทางคานวากบสัมพันธ์จะทำให้ผู้สอนภาษา เข้าใจอย่างยากที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษา

เจลา กล่าวถึง การแสดงกาลในภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ปีวรัตว่า ภาษาไทยแสดงกาลได้ด้วยการเติมคำเข้ากับคำกริยาเท่านั้น ถ้าต้องการแสดง เวลาให้แน่ชัดก็ต้องใส่วิเศษณ์วิลบอกเวลาเป็นเครื่องช่วยความเข้าใจ ดังในกฎ

วิเศษณ์วิลบอกเวลา (Adv) → (ใน-กาล-ครั้ง-หนึ่ง) + (นาน-มา-แล้ว)

วิเศษณ์วิลบอกเวลาดังในกฎข้างต้น เป็นการบอก เวลาในอดีต ใช้เป็นอารมณ์บทเมื่อจะเล่าถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต นอกจากนี้ยังมีคำกริยาบางคำในกฎต่อไปนี้ ซึ่งใช้แสดงอดีตกาล

เวลาในอดีต (Tm) → { <คง> + <เพิ่ง> + <กำลัง> + <ไม่> + <ค่อย + จะ> } + <ได้> + <เคย>
{ <ควรคงอาจ> + <ละ> + <กำลัง> + <เพิ่ง> + <ไม่> + <ค่อย> + <ต้อง>

¹Chalao Chaiyaratana, "A Comparative Study of English and Thai Syntax" (Doctor's Thesis, Indiana University, 1961), pp. 2-3, 91, 186-187.

คำกริยาคำนั้น ๆ คือคำ เห็น, ได้, เคย คำเหล่านี้ใช้ใหม่เข้ากับคำกริยาเพื่อแสดงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต

เวลา ได้ศึกษาเรื่องกาลในภาษาอังกฤษ แล้วกล่าวว่า ในภาษาอังกฤษกาลเป็นหน่วยบังคับคำเป็นต้องปรากฏในประโยค โดยปรากฏด้วยวิธีการเติมคำและ/หรือการเปลี่ยนแปลงรูปคำดังในสูตร

$$C \longrightarrow s, ed$$

เมื่อเปรียบเทียบสูตรในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เฉพาะอดีตกาลจะได้ดังนี้

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
C \longrightarrow s	Ø
ed	<ได้> <เคย>

2.1.2 พงษ์ศรี เลยะวัฒน์¹

พงษ์ศรี เลยะวัฒน์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบของภาษาอังกฤษและภาษาไทยในเรื่องเสียง คำ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ และได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยไว้ว่า เพื่อแนะนำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษเรียนรู้ว่า ภาษาอังกฤษและภาษาไทยแตกต่างกันในระดับพื้นฐานหลายประการ พงษ์ศรี หวังว่าผลงานชิ้นนี้จะช่วยอธิบายปัญหาที่ผู้พูดภาษาไทยพบในขณะที่ยื่นภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ยิ่งไปกว่านั้นการเปรียบเทียบในด้านรูปแบบและโครงสร้างของทั้งสองภาษาจะทำให้ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย ในเรื่องกาลนั้น พงษ์ศรี กล่าวว่า ความสามารถในการใช้กาลต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้องจะเป็นเรื่องยากมากที่สุดสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยได้แสดงตารางเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เพื่อให้เห็นว่ารูปคำกริยาในภาษาอังกฤษนั้นมีมากเกือบเป็นสองเท่าของรูปคำกริยาในภาษาไทย ดังนั้น รูปคำกริยาในภาษาไทยเพียงรูปเดียวอาจใช้แทนรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษได้หลายรูปดังตารางต่อไปนี้

¹Pongsri Lekawatana and Others, A Contrastive Study of English and Thai (The Department of Linguistic Contrastive Project, The University of Michigan, 1969), pp. 61-62.

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1. work	verb
2. worked	none
3. will work	จะ + verb
4. have worked (completion)	verb + เสร็จ
have worked (habitual)	เคย + verb
5. had worked (completion)	none
had worked (habitual)	none
6. will have worked	none
7. I am working (future)	none
I am working (continuous)	กำลัง + verb
8. I was working	none
9. I will be working	จะ + กำลัง + verb
10. I have been working	none
11. had been working	none
12. will have been working	none
13. would work	none
14. would have worked	none

หมายเหตุ none คือ ไม่แสดงรูปในคำกริยา

ภาคตารางที่ 2 สรุปได้ว่า รูปคำกริยาในภาษาไทยมี 7 รูป ดังนี้

verb

คำ + verb

verb + ี๓๓๗

ก๓๓๗ + verb

คำ + verb + d๓๓๗ + $\left\{ \begin{array}{l} ี๓๓๗ \\ \text{time} \end{array} \right.$

kam la๓๗ + verb

คำ + kam la๓๗ + verb

ในตารางที่ 3 ต่อไปนี้ เป็นการเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงให้เห็นว่ารูปคำกริยาในภาษาไทยเพียงรูปเดียวอาจใช้แทนรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
1. verb-unmarked tense	1. present 2. past 10. present perfect continuous 11. past perfect continuous
2. $\check{c}a + \text{verb} - \text{future tense}$	3. future 13. present continual 14. past continual
3. verb + $l\acute{e}e\omega$ <u>or</u> verb + $d\hat{a}y + l\acute{e}e\omega$ perfective	4. present perfect-completion 5. past perfect-completion
4. $k\acute{o}oy + \text{verb-habitual}$	4. present perfect-habitual 5. past perfect-habitual
5. $\check{c}a + \text{verb} + d\hat{a}y + \begin{cases} l\acute{e}e\omega \\ \text{time} \end{cases}$	6. future perfect 12. future perfect continuous
6. $kaml\grave{a}n + \text{verb-continuous}$	7. present continuous 8. past continuous
7. $\check{c}a + kaml\grave{a}n + \text{verb}$ future continuous	9. future continuous

หมายเหตุ ตัวเลขของตัวอย่างภาษาอังกฤษใน ตารางที่ 3 นี้ ตรงกับในตารางที่ 2

2.1.3 ดวงเดือน คู่อดีต¹

ดวงเดือน ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และได้กล่าวถึงกาล (tenses) ว่า ควรจะแยกเรื่องกาลออกจากเวลา (time) ในภาษาอังกฤษบางกัลก็ไม่ได้ตรงกับเวลา เช่น

- a. The class meets again next week.
- b. I have been here twice.
- c. If I had the money, I would buy this house.

ในประโยค a มีการใช้ปัจจุบันกาลเพื่อแสดงเวลาในอนาคต ในประโยค b ใช้ปัจจุบันกาลสมบูรณ์เพื่อแสดงเวลาในอดีต และในประโยค c ใช้อดีตกาลเพื่ออธิบายสถานการณ์ที่ไม่เป็นจริงในปัจจุบัน

ดวงเดือน ได้กล่าวถึงกาลในภาษาอังกฤษว่า นักไวยากรณ์โครงสร้างและนักไวยากรณ์ปริวรรตต่างเห็นพ้องต้องกันว่า กาลในภาษาอังกฤษมี 2 กาล คือ อดีต (Past) และไม่ใช่ออดีต (Non-past) โครงสร้างกริยาวลีที่สมบูรณ์จะมีส่วนประกอบถึง 5 ส่วน ดังนี้คือ

$$\left. \begin{array}{l} \text{Non-past} \\ \text{Past} \end{array} \right\} + (\text{Mod.}) + (\text{have-ed}_1) + (\text{be -ing}) + \text{Vb}^2$$

¹Duangduen Suwattee, "A Contrastive Analysis of English and Thai Verbs" (Master's Thesis, University of North Carolina, 1968), pp. 52, 55-66.

²ส่วนประกอบที่อยู่ในวงเล็บเป็นส่วนประกอบที่เลือกได้ (optional) คืออาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏในประโยคได้

Mod	= Modal เช่น will
have -ed ₁	= คำกริยา to have + perfective participle suffix.
เช่น have spoken
be -ing	= คำกริยา to be + imperfective participle suffix
เช่น is speaking
Vb	= Verbal เช่น speak

ดังจะยกเป็นตัวอย่างให้เห็นดังนี้คือ

กลุ่มคำกริยาที่ไม่ใช่อดีต	กลุ่มคำกริยาอดีต
speaks/speak	spoke
has/have spoken	had spoken
is/are speaking	was speaking
has/have been speaking	had been speaking
will speak	would speak
will have spoken	would have spoken
will be speaking	would be speaking
will have been speaking	would have been speaking

ส่วนเรื่องกาลในภาษาไทยนั้น ดวงเดือน กล่าวว่า ภาษาไทยไม่มีความแตกต่างระหว่างรูปแสดงอดีตและรูปที่ไม่แสดงอดีต เช่น ในภาษาอังกฤษ คำว่า "กาล" (Tense) ซึ่งใช้อธิบายระบบคำกริยาในภาษาอังกฤษใช้ไม่ได้กับระบบคำกริยาในภาษาไทย เมื่อใดก็ตามที่คนไทยต้องการระบุถึงเวลาใดเวลาหนึ่ง ก็มักจะใช้วิธีเติมวลีบอกเวลา เช่น เมื่อวานนี้ วันนี้ พรุ่งนี้ ในประโยคนั้น เช่น

เขาไปเมื่อวานนี้

เขาไปวันนี้

เขาไปพรุ่งนี้

ถ้าประโยคในภาษาไทยไม่มีเครื่องหมายแสดงเวลา (time markers) ก็อาจจะหมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเวลาใดก็ได้ เช่น

ตสันไปที่นี่เสมอ

ตัวอย่างประโยคภาษาไทยข้างต้นนี้ อาจแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า

I always go there.

หรือ I always went there.

ผู้ฟังจะเข้าใจได้ว่าคำกริยา "ไป" เกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบัน จากบริบท

นอกจากนี้ ตารางด้านบน ยังได้เขียนเทียบคำกริยาในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้
เห็นความแตกต่างของระบบคำกริยาในภาษาทั้งสองไว้ดังนี้

กิน	eats/eat
กิน แล้ว	ate
	has/have eaten
	had eaten
กำลัง กิน	is/are eating
	was/were eating
กำลัง กิน อยู่ แล้ว	has/have been eating
	had been eating
จะ กิน	will eat
	would eat
กิน ได้	can eat
	could eat
ควร (จะ) กิน	shall eat
	should eat
อาจ } (จะ) กิน	may eat
คง }	might eat
จะ กำลัง กิน (อยู่)	will be eating
	would be eating
จะ กิน แล้ว	will have eaten
	would have eaten
จะ กำลัง กิน อยู่ แล้ว	will have been eating
	would have been eating
กำลัง จะ กิน	is/are going to eat
	was/were going to eat

การเปรียบเทียบภาษานับเป็นปัญหาที่ยุ่งยากซับซ้อนมาก ดวงเดือน กล่าวว่า เรื่องที่ยุ่งยากมากที่สุด คือเรื่องของรูปภาษาและการใช้

2.1.4 พูลสุข รัตโนทบายนนท์¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ไว้ว่า เพื่อศึกษาความหมายและรูปภาษาของปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยใช้หลักเกณฑ์ตามแนวไวยากรณ์ปริวรรตของ ช่อมสกี (Chomsky) ฉบับ 1965 และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เพื่อแสดงให้เห็นลักษณะคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันตามแนวความคิดของ เอส. พิต คอร์ดอร์ (S. Pit Corder)

พูลสุข ได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยว่า ดำเนินการเป็น 4 ขั้นตอน คือ เปรียบเทียบตั้งแต่ระดับความหมายของปัจจุบันกาลประเภทต่าง ๆ โครงสร้างสัท กฏการปริวรรต และโครงสร้างผิว

ในขั้นของการเปรียบเทียบความหมายของปัจจุบันกาลประเภทต่าง ๆ นั้น พูลสุข กล่าวว่า มีทั้งความเหมือนและความต่างซึ่งตารางต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹พูลสุข รัตโนทบายนนท์, "ปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 79-90.

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความหมายของปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ความหมายของปัจจุบันกาล	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1. ปัจจุบันกาลแสดงความเป็นจริง เสมอไป	+	+
2. ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์เกิดร่วมกับการพูด	+	+
3. ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์เกิด เป็นประจำ	+	+
4. ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่	+	+
5. ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์ที่ต่อเนื่อง	+	+
6. ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์ที่สมบูรณ์		
6.1 ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์ในอดีตที่มีผล ปรากฏในปัจจุบัน	+	+
6.2 ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์ในอดีตที่ ไม่ได้ระบุเวลา	+	-
6.3 ปัจจุบันกาลแสดง เหตุการณ์เพิ่ง เสร็จสิ้น	+	-

จากตารางข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ความหมายของปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกัน ในด้านความเหมือน ความหมายของปัจจุบันกาลประเภทต่าง ๆ ทั้ง 6 ประเภท จะมีทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ยกเว้นปัจจุบันกาลแสดงเหตุการณ์ที่สมบูรณ์ประเภทย่อยเท่านั้น ในด้านความต่าง ความหมายของปัจจุบันกาลที่แตกต่างกันระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย คือ ปัจจุบันกาลแสดงเหตุการณ์ที่สมบูรณ์ประเภทย่อย ได้แก่

- 1) ปัจจุบันกาลแสดงเหตุการณ์ในอดีตที่ไม่ได้ระบุเวลา เช่น

He <u>has</u>	}	<u>been</u> to America.
I <u>have</u>		

ในภาษาอังกฤษจะหมายถึง ประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นครั้งหนึ่งในช่วงเวลาจากอดีตถึงปัจจุบัน และประสิทธิภาพนั้นยังแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ แต่ในภาษาไทยเมื่อหมายถึง ประสิทธิภาพในอดีตก็จะหมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตโดยไม่มีความสัมพันธ์กับเวลาปัจจุบัน

2) ปัจจุบันกาลแสดงเหตุการณ์เพิ่งเสร็จสิ้น เช่น

He has } just broken a glass. (Pieces of glass are
I have } on the floor.)

ในภาษาอังกฤษจะหมายถึง เหตุการณ์ที่เพิ่งเสร็จสิ้นในเวลาปัจจุบัน แต่ในภาษาไทยจะหมายถึง เหตุการณ์ที่เพิ่งเสร็จสิ้นในเวลาอดีตที่ใกล้กับปัจจุบัน ซึ่งแสดงว่ามีความคิดที่ต่างกันในเรื่องเวลาของเหตุการณ์ที่เสร็จสิ้น

ในการเปรียบเทียบโครงสร้างสัจของปัจจุบันกาลในภาษาทั้งสอง พูลสุข ได้ยกกฎโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมาเปรียบเทียบให้เห็นดังนี้

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
Predicate-Phrase → Aux VP (Place) (Time)	Predicate-Phrase → (Aux ₁) VP (Aux ₂) (Place)
Aux → Tense (Modal) (Perfect) (Progressive)	(Time) Prep-Phrase → Direction, Duration, Place, Frequency
Tense → { Present Past	

จากกฎโครงสร้างวลี จะเห็นได้ว่ารูปในโครงสร้างสัจของปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในภาษาอังกฤษ ความหมายของเวลาปัจจุบันชนิดต่าง ๆ แสดงได้ด้วยรูปปัจจุบันกาล และการมีลักษณะที่สมบูรณ์หรือการมีลักษณะที่ดำเนินอยู่ ส่วนในภาษาไทยแสดงได้ด้วยรูปของวิเศษณ์สืบบอกเวลา หน่วยช่วยหน้ากริยา หน่วยช่วยหลังกริยา หน่วยบอกความถี่ และหน่วยบอกระยะเวลาหรือปรอทที่เป็นสถานที่เป็นสถานที่ไม่ปรากฏรูปในภาษา

ในชั้นของการเปรียบเทียบกฎการปริวรรต กฎการปริวรรตในภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับ
 บัลลูนกาลในภาษาอังกฤษนั้นมียู่ 3 กฎ คือ กฎการถอดคล้องระหว่างประธานและคำกริยา
 กฎการปริวรรตย้ายตำแหน่งคำเติมซึ่ง เป็นกฎบังคับใช้ และกฎการย้ายที่วิเศษณ์วิเศษณ์เวลา
 ซึ่งเป็นกฎเลือกได้ ส่วนในภาษาไทยจะมีกฎการปริวรรตอยู่ 2 กฎที่เกี่ยวกับบัลลูนกาล คือ
 กฎการย้ายที่วิเศษณ์วิเศษณ์เวลา ซึ่งเป็นกฎเลือกได้ และกฎการย้ายที่หน่วยบอกระยะเวลาซึ่ง
 เป็นกฎบังคับใช้ จะเห็นได้ว่า การเปรียบเทียบกฎการปริวรรตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่
 เกี่ยวกับบัลลูนกาลมีทั้งความเหมือนและความต่าง

ในชั้นของการเปรียบเทียบโครงสร้างผิวของบัลลูนกาลในภาษาทั้งสอง พูลคู่ย กล่าว่า
 รูปในโครงสร้างผิวของบัลลูนกาลในภาษาอังกฤษ อาจแสดงได้โดยวากยสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลง
 รูปคำ ส่วนในภาษาไทยนั้นจะแสดงได้โดยวากยสัมพันธ์อย่างเดียวกัน เนื่องจากลักษณะ
 ของภาษาไทยจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ ผลของการเปรียบเทียบโครงสร้างผิวในภาษาทั้งสอง
 จะมีทั้งความเหมือนและความต่าง

จากผลงานของ เจลา ยัยรัตน์ พงษ์ศิริ เลขาวิเทศ และ ดวงเดือน สุวดี อัจ
 กล่าวได้ว่า ทั้งสามท่านศึกษาเรื่องกาลแต่เฉพาะรูปภาษาเท่านั้น ไม่ได้ศึกษาเรื่องความหมาย
 ของกาล และการวิเคราะห์ที่มีความสัมพันธ์กับกาล พูลคู่ย รัตโนทยานนท์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบ
 บัลลูนกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยทั้งในด้านความหมายและรูปภาษา และในการวิเคราะห์
 บัลลูนกาลของภาษาทั้งสองได้ใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา เปรียบเทียบการ
 ใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีตทั้งในด้านความหมายและรูปภาษา ในด้านความหมายจะพิจารณาจาก
 การวิเคราะห์ที่ปรากฏร่วมกับการใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีต ส่วนในด้านรูปภาษาจะพิจารณา
 ทั้งรูปในโครงสร้างลึกและรูปในโครงสร้างผิวโดยยึดทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตเป็นหลักในการ
 วิเคราะห์